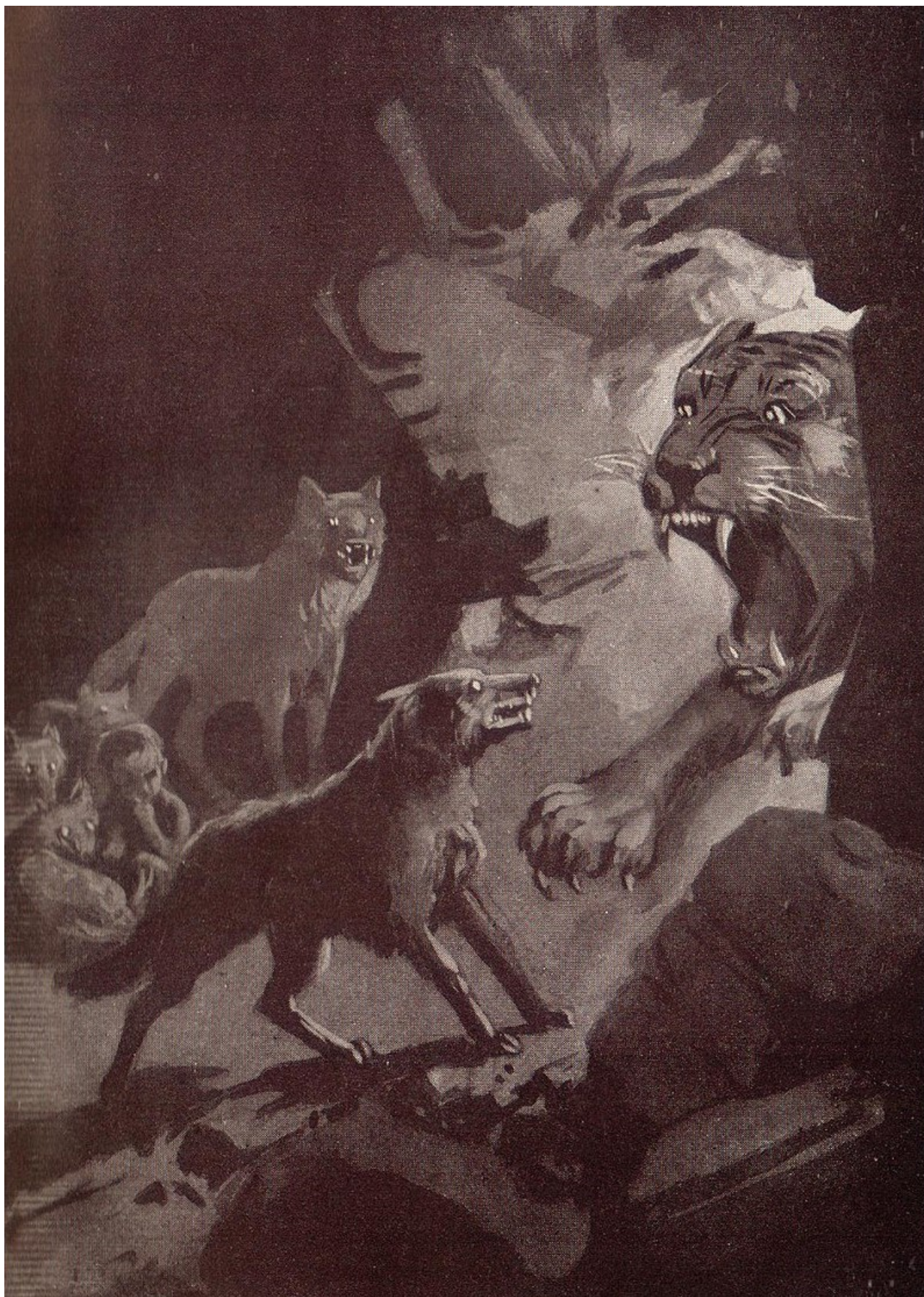

Djungelbokens inledning - Mowgli kommer till vargarna

»Tyst! Det är varken oxen eller bocken han jagar i natt», sade Vargmor. »Han är på människojakt.» Lätet hade övergått till ett slags surrande och spinnande ljud, som tycktes komma från alla väderstreck. Det är detta ljud, som gör skogshuggare, då de sova under bar himmel, yra i huvudet och kommer dem att ibland rusa rakt i gapet på tigern.

»Människor!» sade Vargfar. »Tvi då! Finns det inte skalbaggar nog och tillräckligt med grodor i dammarna, så att han inte behöver äta människokött, och det till på vår mark.»

Djungelns Lag, som aldrig stadgar någonting utan skäl, förbjuder djuren att äta människokött, såvida de inte döda för att lära sina barn konsten, och då måste de jaga utanför flockens eller stammens jaktmarker. Det verkliga skälet till förbudet är, att en människas dödande förr eller senare betyder ankomsten av vita män på elefanter, med gevär, och hundratals bruna män, med gonggonger, raketer och facklor. Då få alla i djungeln lida därav. Men det skäl, djuren själva sins emellan anföra, är att människan är den svagaste och värnlösaste av alla levande varelser och att det inte är idrottsmannamässigt att röra henne. De påstå också — och det är sant — att människoätare bli skabbiga och förlora tänderna.

Det spinnande lätet blev starkare och slutade i ett rytande »a—arrh!» från en tiger, som tar språng. Därpå följde ett tjut — inte ett vanligt tigertjut — från Shere Khan.

»Han missade», sade Vargmor. »Men vad står nu på?» Vargfar sprang fram några steg, och nu hörde han Shere Khan mumla och muttra vilt för sig själv, där han linkade omkring i snåret.

»Den tosingen har inte haft bättre vett än att hoppa rakt in i timmerhuggarnas lägereld och har fått tassarna brända», svarade Vargfar med en grymtning. »Tabaqui är med.»

»Det kommer någonting uppför berget», sade Vargmor, i det hon spetsade ena örat. »Pass på!» Det prasslade litet i busksnåret, och Vargfar kröp ihop, färdig att ta språng. Då skulle ni, om ni varit där, ha fått se någonting av det mest besynnerliga i världen — vargen åtrade sig mitt i språnget. Han hade gjort satsen, innan han såg vad han tog språng efter, och därpå ville han hejda sig. Följden blev, att han sköt rakt upp i luften en fyra eller fem fot och så damp ned igen nästan på samma fläck.

»En människa!» fräste han. »En människovalp! Titta bara!» Rakt framför honom, hållande sig i en lågt sittande gren, stod en naken brun gosse, som nyss hade lärt att gå — en så söt och knubbig liten pyssling, som någonsin nattetid hade kommit till en vargs håla. Han tittade upp i Vargfars ansikte och skrattade.

»Är det där en människovalp?» sade Vargmor. »En tocken har jag aldrig sett förr. Bär hit honom.»

En varg, van att bära sina egna ungar, kan, om så behövs, ta ett ägg i munnen utan att spräcka det, och fastän Vargfars käkar slötos tätt kring pojken, hade en tand inte ens rispat skinnet, när han lade ned honom bland vargungarna.

»Nej, så liten! Och så naken och — så morsk», sade Vargmor milt. Pysen knuffade sig fram mellan ungarna för att komma intill hennes varma skinn. »Å, ser man på, han tar sitt mål med de andra! Jaså, det här är en liten människounge! Jag kan just undra, om en varg någonsin förr kunnat skryta med att ha haft ett litet människobarn bland sina ungar?»

»Jag har nog hört glunkas om någonting i den vägen, men aldrig har det hänt i vår flock eller i min tid», sade Vargfar. »Han är alldeles utan hår, och jag skulle kunna döda honom med ett slag av tassens. Men se, han tittar på mig och är inte ett dugg rädd.»

Månljuset utestängdes från hålans öppning, ty Shere Khans väldiga huvud och skuldror stuckos in där. Bakom honom pep Tabaqui! »Nådig herrn, nådig herrn, här gick han in!»

»Shere Khan gör oss en stor ära», sade Vargfar, men hans ögon lågade av vrede. »Vad önskar Shere Khan?»

»Mitt byte! En människounge tog den här vägen» sade Shere Khan. »Föräldrarna ha flytt. Ge mig ungen!»

Shere Khan hade, som Vargfar gissat, hoppat rakt in i några timmerhuggares lägereld och var ursinnig av smärtan i sin brända fot. Men Vargfar visste, att hålans mynning var för trång att släppa in en tiger. Där han stod med sina skuldror och framtassar hoppessade i hålet, befann sig Shere Khan i samma läge som en man, som sökte slåss i en tunna.

»Vargarna äro ett fritt folk», sade Vargfar. »De ta order från Flockens hövding, men inte av någon randig boskapsslaktare. Människoungen tillhör oss — för att dödas, om vi så behaga.»

»Behaga mig hit och behaga mig dit! Vad pratar du om att 'behaga'? Vid den tjur jag dödat, hur länge skall jag stå här och nosa in i er hundhåla i väntan på min lagliga rätt? Förstår du, att det är jag, Shere Khan, som talar?»

Tigerns rytande fyllde hålan med sin åska. Vargmor skakade av sig ungarna och sprang fram. Hennes ögon lyste som två gröna månar i mörkret och trotsade Shere Khans lågande blick.

»Och det är jag, Raksha (Demonen), som svarar. Människoungen är min, Lungri — endast min! Han skall ej dödas. Han skall leva för att springa med Flocken och för att jaga med Flocken; och till sist, minns det, du som jagar små nakna ungar, du grodätare, du fiskmördare, skall han jaga *dig!* Och nu, gå din väg, eller vid Sambhur, som jag dödade — jag äter ingen utsvulten boskap, jag! — skall jag sända dig, djungelns svedda odjur, tillbaka till din moder, haltare än du kom till världen! Gå!»

Vargfar stod och hörde häpen på. Han hade nästan glömt de dagar, då han vann Vargmor i öppen strid med fem andra vargar, när hon sprang i Flocken och icke blott av artighet kallades Demonen. Shere Khan skulle kanske ha tagit upp striden med Vargfar, men mot vargmor kunde han icke hålla stånd, ty han visste, att där hon var hade hon den fördelaktigaste ställningen och skulle slåss till döden. Alltså drog han sig rytande tillbaka, och då han väl hade kommit ut, skrek han:

»Varje hund skäller inom sin egen gård. Vi få se, vad Flocken säger om att ni fostra upp människoungar. Ungen är min, och mellan mina tänder skall han komma till sist, ert borstbesvansade tjuvpack!»

Vargmor kastade sig flämtande ned bland ungarna, och Vargfar sade allvarligt till henne:

»Det låg mycken sanning i Shere Khans ord. Ungen måste visas för Flocken. Vill du fortfarande behålla honom, mor?»

»Behålla honom!» framstötte hon. »Han kom naken hit, nattetid, ensam och utsvulten, men han var inte rädd. Titta hit, han har redan knuffat undan en av mina småttingar. Och den halte slaktaren skulle ha fått döda honom för att sedan gno sin väg till Waingunga, medan byamännen jagade genom alla våra hålor här för att utkräva hämnd! Om jag vill behålla honom. Ja, var viss på, att jag ämnar behålla honom. Ligg stilla, lilla groda! O, du Mowgli — ty Mowgli, Grodan, skall du heta — den tid skall komma, då du skall jaga Shere Khan som han har jagat dig.»